

Bitef
TEATAR

heartefact
fund fond
hartefakt

OLGA DIMITRIJEVIĆ

RADNICI UMIRU PEVAJUĆI

REDITELJKA: ANDELKA NIKOLIĆ

SEZONA 2011/2012.

Premijera: 16. decembar 2011.

Koprodukcija Hartefakt fonda i Bitef teatra

Olga Dimitrijević

RADNICI UMIRU PEVAJUĆI

Rediteljka: Anđelka Nikolić

Scenografija i kostim: Maja Mirković

Koreografija: Dalija Aćin

Kompozitor: Draško Adžić

Dramaturg: Filip Vujošević

Igraju:

ZORAN.....Milan Kovačević
GORAN.....Igor Borojević
MILICA.....Marija Bergam
DANICA.....Marija Milenković
VISOKI PREDSTAVNIK GRADSKE VLASTI.....Aleksandar Đinđić
ALEKSIĆ.....Marko Gvero
RADNIK 1.....Đorđe Branković
RADNIK 2.....Milan Marić
RADNICA.....Nina Lazarević
MAJKE.....Ana Dubljević, Ana Ignjatović-Zagorac,
Milica Pisić, Nevena Jovanović
GLASOVI MAJKI.....Jelena Anđelković, Jovana Barać,
Marina Bogdanović, Maja Stojanović

Producent: Andrej Nosov / *Izvršni producent:* Milica Milić / *Organizator:* Irena Đorđević

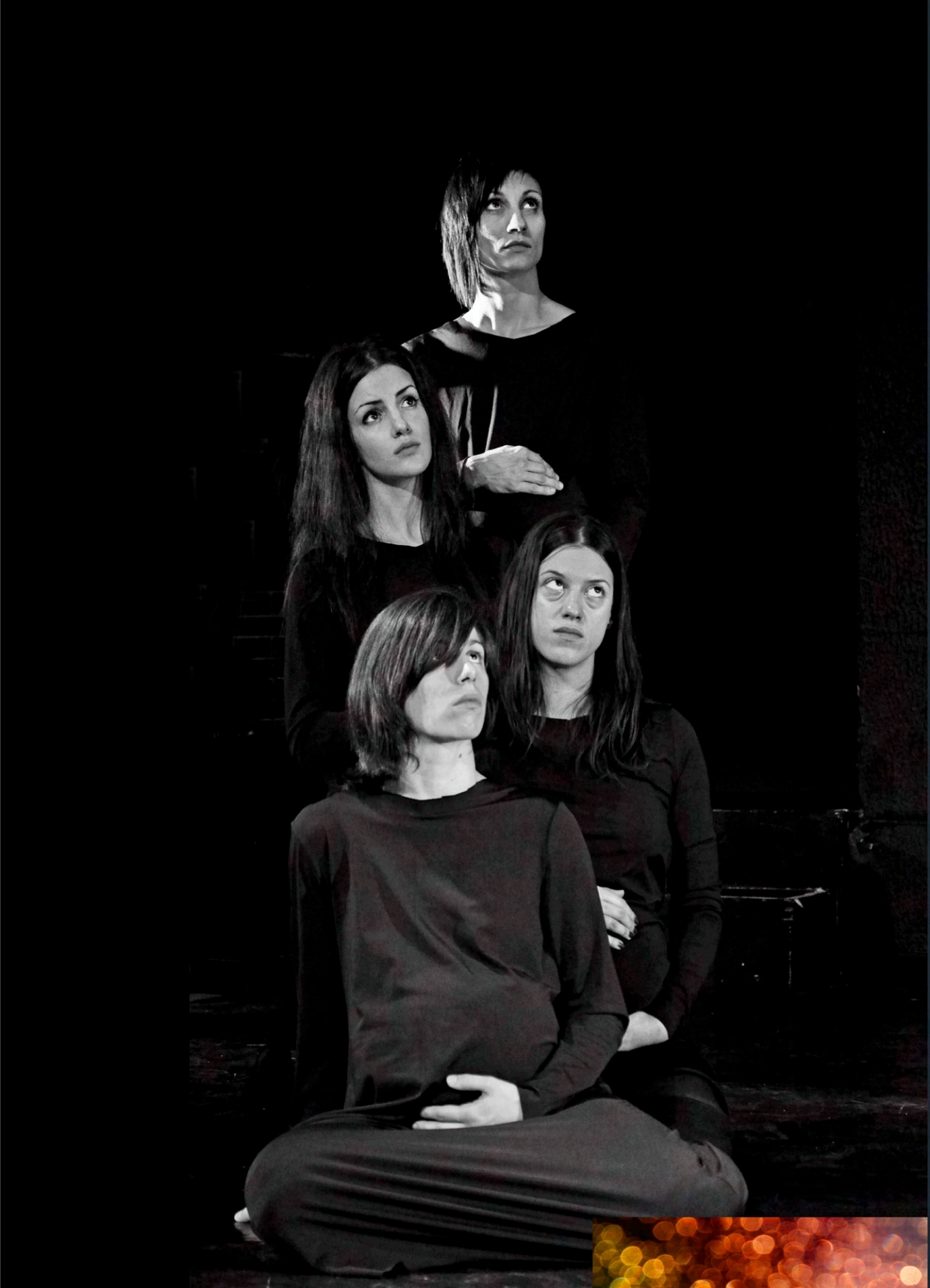
Scenski govor: Dijana Diklić / *Dizajner zvuka:* Dobrivoje Miljanović / *Snimanje zvuka:*

Vladimir Živković / *Dizajner svetla:* Dragan Đurković / *Saradnik na sceni i kostimu:* Duško

Ruljević / *Saradnik na projektu:* Igor Vuk Torbica / *Šef tehnike:* Ljubomir Radivojević

Inspicijent: Maja Jovanović / *Majstori tona:* Milan Kovarbašić i Miroljub Vladić

Fotografija: Jelena Janković

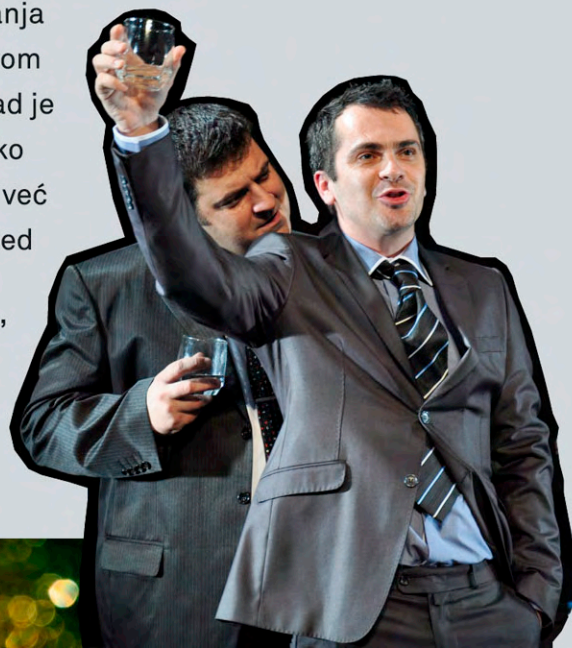

O PRODUKCIJI

Nakon velikog uspeha prve zajedničke predstave "Hipermezija" u režiji Selme Spahić, koja je dobila glavnu nagradu međunarodnog žirija kritike na nedavno završenom pozorišnom festivalu MESS u Sarajevu i pozvana da predstavlja region na jednom od najznačajnijih evropskih festivala posvećenih dramskom tekstu, Bijenalu u Vizbadenu, juna 2012. godine, Hartefakt fond i Bitef teatar nastavljaju saradnju.

"Radnici umiru pevajući" autorke Olge Dimitrijević, pobednički je komad sa konkursa za najbolji savremeni društveno angažovani tekst za 2010. godinu Hartefakt fonda. Režija ovog kompleksnog pozorišnog projekta je poverena Anđelki Nikolić, dok izvođačku ekipu čini trinaestoro umetnika i umetnica, uglavnom mlađe generacije.

U obrazloženju žirija sa konkursa Hartefkat fonda za najbolji savremeni društveno angažovani tekst za 2010. godinu kojim je predsedavala dramska spisateljica Biljana Srbljanović, između ostalog se kaže: "Ovaj celovečernji ekspresionistički socijalno angažovani mjuzikl, napisan u ključu Brehtovog teatarskog izraza, na umetnički, filozofski i socijalno svestan način obrađuje izuzetno aktuelnu i bolnu temu stradanja najugroženije društvene klase u surovom procesu neodgovorne tranzicije. Komad je jasno društveno pozicioniran, ali nikako dnevno politički obojen ili opredeljen, već zauzima jedan uzvišeni filozofski pogled na svet, redak u svojoj odgovornosti i plemenit u svom umetničkom izrazu."

Olga Dimitrijević

"Sirotinja ljude svađa"

Radnička klasa u Srbiji je danas nesvesna činjenice da je klasa. Nacionalizam je taj koji direktno radi na podrivanju te svesti, jer nacionalizam uvek insistira na nekakvom fantomskom „mi“ i govori da svi ti „mi“ imamo iste interese: i politička elita, i radnici, i žene, i umetnici. To jednostavno nije tačno, jer se na kraju dana vrlo dobro vidi nejednaka distribucija moći, vlasti i kapitala u društvu. Tako je i radnička klasa danas obespravljena, pre svega ekonomski, a dodatno i razjedinjena. Kada pogledamo na proteste i štrajkove, oni su pojedinačni, jednog dana će jedna fabrika blokirati Nemanjinu, sledećeg dana druga. Pritom je solidarnost u društvu na nuli.

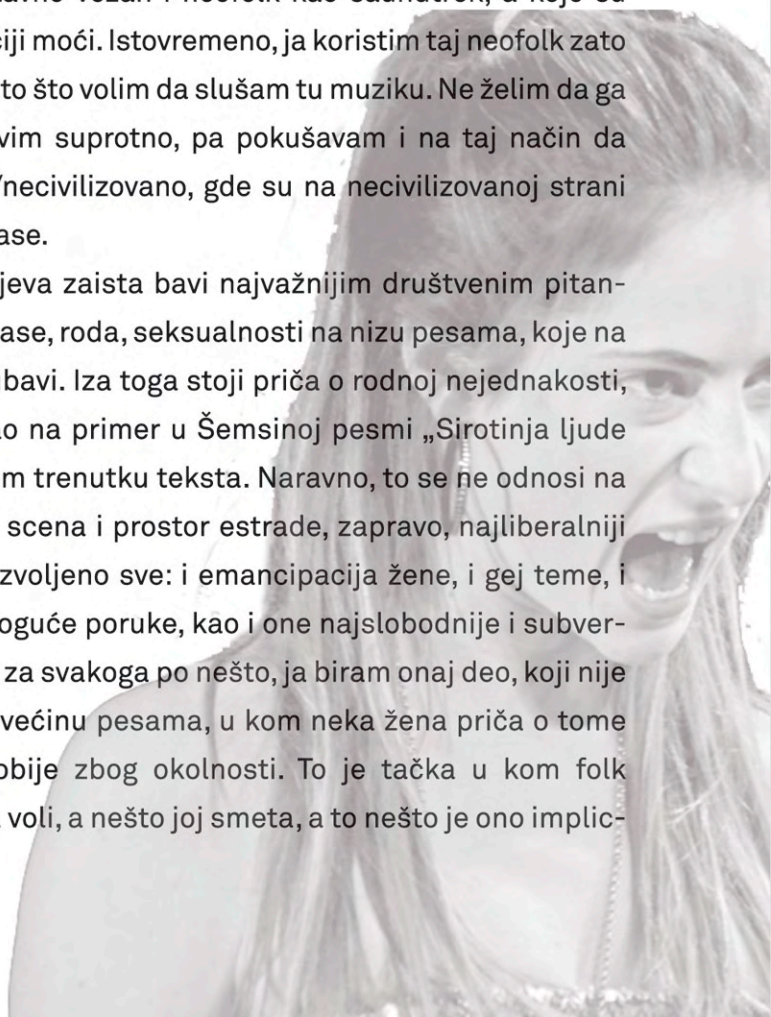
Država je omogućila nekontrolisano bogaćenje i malverzacije jednom malom broju ljudi, gde se ispostavilo da bilo kakvo pokretanje proizvodnje, stavljanje privrede na noge i socijalni programi, nikoga nisu zanimali i da je kompletna privatizacija bila jedna brutalna pljačka i obespravljivanje. Istovremeno niko ne dovodi u pitanje samu privatizaciju, ona se uzima kao neupitna vrednost koju neki zli ljudi nisu dobro sprovodili, nego je zloupotrebljavali. A zapravo je sam čin privatizacije problematičan do besvesti, jer dovodi, ne samo do propasti pojedinačnih fabrika i preduzeća, nego i do cepkanja radničke klase na pojedinačne kolektive koji su onda primorani da protestuju za bazične stvari, kao što su isplate zarada. Ja mislim da je jedina nada za radničku klasu obnavljanje solidarnosti, kao i pojava neke zaista leve opcije na političkoj sceni, opcije kakve trenutno nema ni u tragovima.

Forma u kojoj sam odlučila da pišem o ovoj temi je, generalno, neka forma kojoj sam ja dosta sklona, zabavlja me da pišem tako, ja izuzetno volim melodramske zaplete i emotivnost mjuzikla. I najdraži mi je način kako melodrama i mjuzikli govore o socijalnim nejednakostima, iako na površini izgledaju pučki i možda banalno gledano po tim nekim standardima visoke umetnosti.

Biram ih i zbog jednostavnosti, zato što je crno-belo i zna se ko je ko. Kada je ova tematika u pitanju, za mene su stvari izuzetno jasne. Komad se, između ostalog, bavi i drugim motivima neodvojivim od priče o opresiji radnika, kao što su odnosi između majki i dece, neofolk ikonografija i pitanja rodne ravnopravnosti. Što se tiče odnosa majki i dece, bilo mi je zanimljivo da se pozabavim pre svega time kako ekonomski raspad utiče na porodice, na mikrozajednice društva, kao i da se pozabavim time koliko su zapravo sve generacije napadnute i oštećene ovakvom ekonomsko-društvenom situacijom.

Kada je u pitanju korišćenje neofolk pesama, ja želim da se igram i koristim stereotipom koji se provlači još od kraja osamdesetih, da samo široki narodni slojevi konzumiraju taj nekakav neofolk koji nema nikakvu umetničku i moralnu vrednost, iz čega proističe da su ti široki narodni slojevi degradirali sve vrednosti u zemlji i da su krivi za ovo što imamo danas. To je jedno pojednostavljeno i netačno viđenje iz nekoliko razloga, tako da u mojim dramama imamo neke predstavnike tih širokih narodnih masa uz koje je neizostavno vezan i neofolk kao saundtrek, a koje su obespravili pre svega ljudi na poziciji moći. Istovremeno, ja koristim taj neofolk zato što ga poznajem, a poznajem ga zato što volim da slušam tu muziku. Ne želim da ga parodiram niti ismevam, čak sasvim suprotno, pa pokušavam i na taj način da razbijem dihotomiju civilizovano /necivilizovano, gde su na necivilizovanoj strani uvek neofolk i nekakve narodne mase.

A folk se u najvećem broju slučajeva zaista bavi najvažnijim društvenim pitanjima. U folku vidimo prelamanje klase, roda, seksualnosti na nizu pesama, koje na prvi pogled govore o nesrećnoj ljubavi. Iza toga stoji priča o rodnoj nejednakosti, siromaštvu, nasilju u porodici, kao na primer u Šemsinoj pesmi „Sirotinja ljude svađa“ na koju i referiram u jednom trenutku teksta. Naravno, to se ne odnosi na kompletnu folk scenu, jer su folk scena i prostor estrade, zapravo, najliberalniji prostori u ovom društvu, tu je dozvoljeno sve: i emancipacija žene, i gej teme, i levo, i desno; najpatrijarhalnije moguće poruke, kao i one najslobodnije i subverzivne. Tako iz tog korpusa gde ima za svakoga po nešto, ja biram onaj deo, koji nije uopšte mali već bih rekla da čini većinu pesama, u kom neka žena priča o tome šta ona hoće, a ne može da dobije zbog okolnosti. To je tačka u kom folk funkcioniše kao melodrama – ona voli, a nešto joj smeta, a to nešto je ono implicitno u melodrami, svet sam.

Na umu sam dosta često imala predivnu Fasbinderovu rečenicu u kojoj kaže da je „ljubav najjači, najpodmukliji i najefikasniji instrument društvene opresije.“ Nacionalizam nam nije doneo samo uništenje radničke klase, nego i osnaživanje tradicionalnog patrijarhalnog modela. Iako je SFRJ dosta uradila na emancipaciji žena i rodnoj ravnopravnosti, dala ženama pravo da glasaju, da se obrazuju, rade, opismenila ih itd, ona suštinska patrijarhalnost nije bila dovoljno razgrađivana. I onda nas je sačekao backlash devedesetih, koji nije bio preispitivan do danas. Danas žena ne može da se zaposli ako nije udata, ne može ni ako je udata, jer niko neće da je primi pa da joj plaća porodiljsko. Niko neće da zaposli ni ženu u godinama. Društveno ekonomska situacija tera žene u onaj simbolički prostor kuhinje. Tako da mislim da mogućnosti za ravnopravnost u ovakvoj sredini nema, sredina prvo mora da se menja da bi se izborila ravnopravnost i to je neprestana borba. Patrijarhalni modeli se nikada ne menjaju sami od sebe. Samim tim, moje junakinje operišu uvek unutar tih patrijarhalnih modela i pokušavaju da nađu neki put za sebe, da sprovedu do kraja ono što one hoće, da sprovedu neku svoju malu mikro pobunu. Želim da verujem da ima mogućnosti barem za to.

ANĐELKA NIKOLIĆ - REČ REDITELJKE

Tekst Olge Dimitrijević pitanje položaja radničke klase u današnjoj Srbiji uzima kao polazište, inspiraciju, povod, ali to nije tema, ili bar ne centralna, niti jedina tema kojom se bavi. Ja sam ga doživela kao priču o ljudima koji svojim položajem u zajednici (državnoj, radnoj, ali i porodičnoj, bračnoj) nisu zadovoljni, a nemaju mnogo moći ni mogućnosti da ga promene. To malo moći i mogućnosti što im je preostalo oni koriste i ne koriste. Energiju za promenu traće. Moć postaje nemoć. Stiče se utisak da je promena nemoguća, i zapada se u fatalizam: bogati će uvek eksploatisati siromašne, snažni će uvek gaziti slabe, siromašni i slabi će uvek patiti, preostaje im samo da pevaju, odnosno kukaju.

Roditeljska pozicija u komadu je predstavljena kroz lik Zorana, frustriranog i nemoćnog oca, i lik Danice, udvojene horom Majki, koje prostor majčinstva koriste u prvom redu za egzibiciju svoje patnje i jalove brige. Deca se pominju u svakoj zgodnoj prilici, uglavnom kao izgovor za slabosti i prihvatanje kukavičkih izbora. Tako se uvodi tema naučene bespomoćnosti koja se prenosi iz generacije u generaciju i postaje mentalitetski obrazac, od psihološkog postaje društveni i istorijski problem.

Jezik likova u Olginoj drami retko kad dostiže autentičnost govora individue. Komunicira se parolama, narodnim poslovicama, političkim floskulama. Najintimnije emocije artikulišu se stihovima narodnjaka, protestuje se u ritmu fudbalskog navijanja ili rogobatnog turbo-folka. Sećanja na različite istorijske trenutke i ideologije slivaju se u masu akumuliranog gneva, nezadovoljstva, agresije. Autentične emocije, a pogotovo autentične misli, teško se probijaju kroz ovu veliku konfuziju različitih, često protivrečnih jezika i glasova. Uspostavlja se veza između ekonomskog, društvenog, političkog, etičkog i najzad estetskog sunovrata koji živimo poslednjih decenija. Mislim da najveća vrednost komada „Radnici umiru pevajući“ leži upravo u detekciji devalvacije jezika i u povezivanju različitih vidova propasti pojedinca i društva. Na tim motivima sam u velikoj meri bazirala svoju režiju.

Moj prvi utisak o žanru komada bio je da je to mjuzikl bez muzike. Da je u pitku i popularnu pozorišnu formu upakovana teška depresija, praznina i tišina.

Napraviti predstavu koja se ne odriče te lakoće, ali prenosi i osećanje te težine bio je jedan od većih izazova sa kojim sam se susrela u poslednje vreme.

Ovaj projekat za mene predstavlja i nastavak preispitivanja smisla angažovanog pozorišta i delokruga njegovog delovanja, kojim sam se bavila i u predstavi „Da nam živi živi rad“, zajedno sa Milanom Markovićem. Skloni smo da zanemarimo prvu ciljnu grupu kojoj se obraća svaka predstava – a to je sam umetnički kolektiv koji je priprema. U oba procesu postavljala su se ista pitanja: kakve to veze ima sa mnom/sa nama? Često zaboravljamo činjenicu da mi kao radnici u kulturi imamo ne samo pravo, nego i obavezu da temi propasti radničke klase pristupimo neposredno. Pitanja lične i kolektivne odgovornosti, prava na rad, prava na govor, prava na glas, lakoća sa kojom odustajemo od svih tih prava, od moći i prostora koji nam pripada, zatim pitanje solidarnosti, rodne i drugih neravnopravnosti, pitanje demokratije i autokratije, cenzure i autocenzure, sve je to prisutno u svakoj radnoj situaciji – bili mi u fabrici, firmi ili pozorištu. Želela sam da svest o toj primarnoj situaciji, koja prethodi svakoj pozorišnoj iluziji, uključim u proces, a i u krajnji rezultat, makar na simboličan način - kao podsetnik za sebe, za svoje kolege, za publiku kojoj se obraćamo.

Režija praižvedbe nekog komada, pogotovo ako je u pitanju mladi autor, pa još i nagrađen tekst, obavezuje na specifičan način. Uprkos tome, pokušala sam da napravim predstavu koja je lična. Predstavu koja govori i o meni: o mojoj odgovornosti i neodgovornosti, o tome kako se odričem svog govora i ostajem bez teksta, kako i zašto odustajem od svog glasa, i kako se ti moji izbori reflektuju na opštu situaciju, usložnjavaju je, otežavaju, obeznađuju.

ANĐELKA NIKOLIĆ rođena je 1977 godine. Diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za francuski jezik i književnost, i na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, na Katedri za pozorišnu i radio režiju. Režirala je predstave: „Slučaj Kandid“, po Volteru (NP Kikinda); Sofokle, „Antigona“ (SLG Celje); M.Marković/A.Nikolić, „Da nam živi živi rad“ (Atelje 212, Beograd); M.Krimp, „Nasrtaji na njen život“ (SNP, Novi Sad); „O nasilju“ po Šekspirovom „Titu Androniku“ (Hop.la! Beograd/ NP Kikinda); S.Semenič, „Nisi zaboravila, samo se ne sećaš više“ (Gledalište Glej, Ljubljana); Ž-L. Lagars, „Pravila ponašanja u modernom društvu“ (JDP, Beograd); D.Rajt, „Sam sebi žena“ (Hop-la! Beograd); M.Krleža, „Vučjak“ (NP Kikinda); „Prevareni“ po J.S. Popoviću (NP Vršac, Scena na rumunskom jeziku); N.V. Gogolj „Ženidba“ (NP Kikinda); I.Vojnović, „Suton“ (Bitef Teatar, Beograd). Učestvovala je na festivalima: Sterijino pozorje, Festival profesionalnih pozorišta Vojvodine, Bitef Showcase, Dani komedije, Teden slovenske drame, Die Besten aus dem Osten/Slowenien. Dobitnica je nagrade za režiju Festivalu klasike u Vršcu (za predstavu Vučjak). U produkciji dramskog programa Radio Beograda režirala je više radio drama, po delima D. Kiša, Dž. Konrada, V. Simića. U okviru Umetničke grupe Hop.la!, čija je koosnivačica, učestvuje u različitim umetničkim i istraživačkim projektima, kao rediteljka, dramaturškinja, koordinatorka programa. Članica je Udruženja dramskih umetnika Srbije.

OLGA DIMITRIJEVIĆ je rođena 1984. godine. Diplomirala dramaturgiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Završila alternativni kurs iz ženskih studija, u Centru za ženske studije u Beogradu, školske 2006/7. godine. Pisala pozorišne kritike za nedeljnik Vreme, i pozorišna je kritičarka časopisa Teatron od 2005. godine, a magazina Yellow Cab od oktobra 2010. Učesnica brojnih međunarodnih radionica i seminara među kojima se izdvajaju radionica Concepts-Ideas na Mobile Academy u Varšavi 2006. godine, i seminar Rasa, diskurs, biopolitike, u organizaciji Rutgers univerziteta i Centra za Ženske studije iz Beograda, Dubrovnik (maj 2007). Objavila esej „Mir, mir, mir - niko nije queer“ o queer motivima u srpskom filmu (Novi Kadrovi, ur. Ivan Velisavljević i Dejan Ognjanović, CLIO, 2008, Beograd). Na odseku Rodnih studija Centralnoevropskog univerziteta u Budimpešti, odbranila MA tezu „Telo narodne prevačice na srpskoj Estradi: konstrukcije nacionalnih identiteta posle 2000. godine“, juna 2009. Drama „Internat“ premijerno izvedena u pozorištu Dadov oktobra 2009 godine. Scenaristkinja dokumentarnog filma „Buđenje“ (r. Irena Fabri, 2010). Od 2010. godine članica redakcije QT magazina i Centra za kvir studije i predavačica na filmskim tribinama u Domu omladine.

MAJA MIRKOVIĆ – *autorka scenografije i kostima*

Rođena 1977. godine. Diplomirala scenski kostim na Fakultetu primenjenih umetnosti u Beogradu. Stalna saradnica TkH platforme za teoriju i praksu izvođačkih umetnosti. Izlaže u zemlji i inostranstvu. Autorka kostimografije za sedamdesetseam pozorišnih predstava, osam filmova i šest koncerata. Između ostalih, radila na predstavama: "Rođeni u Yu" (JDP, 2010), "Džeki – Medeja" (Bitef teatar, 2009), "Derišta" (MP "Duško Radović", 2009)... Nagrade: Sterijina nagrada za najbolju kostimografiju u predstavi „Pazarni dan“, u režiji Egona Savina, Nagrada za timski rad na operi „Les enfants terribles“, Malog pozorišta "Duško Radović", Nagrada festivala "Joakim Vujić" za najbolju kostimografiju u predstavama „Dundo Maroje“ (2010) i „Trka sa vremenom“ (2008), agrada festivala „Dani komedije“, Jagodina (2010), za najbolju kostimografiju u predstavi „Dundo Maroje“ Kruševačkog pozorišta, Nagrada festvala "Joakim fest" za najbolju kostimografiju u predstavi „Sabirni centar“ (2006), Velika nagrada VI bijenala scenskog dizajna za umetnički doprinos predstavi "Petar Pan" (2006.), Plaketa ULUPUDS-a za stvaralačke rezultate 2005. i nagrada Oktobarskog salona u Šapcu: laureat na nivou studentskog rada (2003).

DRAŠKO ADŽIĆ - *kompozitor*

Diplomirao na Katedri za kompoziciju na Fakultetu muzičke umetnosti u klasi profesorke Isidore Žebeljan. Trenutno je na doktorskim studijama kompozicije na istom fakultetu. Dela su mu izvođena u Srbiji, Makedoniji, Hrvatskoj, Austriji, Češkoj, Holandiji, Belgiji i Engleskoj. Učestvovao je na značajnim festivalima među kojima su 24. Muzički biennale Zagreb, prva Internacionalna konvencija kompozitora horske muzike u Hentu (Belgija) te i u okviru glavne selekcije na festivalu Gaud-eamus Music Week 2009 u Amsterdamu. Bavi se primenjenom muzikom i često piše za pozorište, televiziju i film, kao i za različite video radove. Stipendista je Dartington fondacije iz Engleske zahvaljujući kojoj je 2008. godine učestvovao na majstorskom kursu filmske muzike koji je držao Migel Mera, profesor Kraljevskog koledža u Londonu. Nastupa kao pijanista, pevač i dirigent u Srbiji i inostranstvu, interpretirajući svoja i dela svojih kolega a povremeno je aktivan i kao organizator koncerata savremene muzike u Beogradu. Autor je muzike za pozorišnu predstavu "Hipermezija" u režiji Selme Spahić.

DALIJA AĆIN – *autorica koreografije*

Rođena 1974. godine. Diplomirala je u Baletskoj školi Lujo Davičo i sticala znanje i prakse iz oblasti savremenog plesa kroz mnogobrojne radionice u Evropi. Svoje koreografske radove predstavila je na festivalima u zemlji i inostranstvu (Impulstanz, URB Festival, Les Particules, Tanz im August, Tazntendezen, Mladi levi, Tjedan suvremenog plesa, Oppla, Performa, BITEF, BELEF, Infant) i saradivala sa internacionalnim koreografima. Dobitnica je prestižne nagrade Impulstanz festivala - "Prix Jardin d' Europe" (2008), Sterijine nagrade za scenski pokret za predstavu "Metamorfoze", nagrade za najbolju dečiju predstavu na festivalu MESS za predstavu "Knjiga lutanja" (2011), kao i Nagrade za istraživanje mogućnosti graničnih pozorišnih oblasti Infant Festivala (2007) za predstavu "Handle with great care". Autor je predstave za decu "Knjiga lutanja", (2008) koja je nagrađena na festivalu TIBA i predstave "Neke vrlo važne stvari", (2010) namenjene bebama. Saradivala je sa pozorišnim rediteljima kao sto su Aleksandar Popovski, Nebojsa Bradić, Goran Marković, Anja Suša, Robert Raponja, Selma Spahić. Ko-osnivač je i koordinator Stanice Servisa za savremeni ples, ko-osnivač programa Nomad Dance Academy.

DOBRIVOJE MILJANOVIĆ – *dizajner zvuka*

Rođen u Beogradu 1981. godine, gde je odrastao i školovao se. Danas je asistent na Katedri za snimanje i dizajn zvuka na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Bavi se dizajnom zvuka za pozorište i radio, elektronskom muzikom i interaktivnim zvučnim skulpturama. Među realizovanim radovima, ističu se: dizajn zvuka za koncerte Damira Imamovića, serija interaktivnih zvučnih skulptura "Fonosinteza", radio emisija "Stanica64", dizajn zvuka za pozorišne predstave "Kneginja Jelena Balšić (režija Branislava Stefanović)", "Sam sebi žena" (režija Anđelka Nikolić) i "Arapska noć" (režija Ljubiša Matić). Zamenik je rukovodioca Laboratorije za doživljaj zvuka "Soba 64" Fakulteta dramskih umetnosti.

DIJANA MAROJEVIĆ DIKLIĆ – *scenski govor*

Rođena 1975. godine. Diplomirala glumu na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, gde je stalno zaposlena kao docent na Katedri za glumu od 1998. godine. Predaje scenski govor, dikciju i retoriku. Radila kao lektor na velikom broju pozorišnih projekata. Član žirija na gradskim takmičenjima recitatora. Trenutno završava drugu godinu doktorskih naučnih studija na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Radila na filmu, radiju i televiziji kao glumica i stručni savetnik za govor.

O HARTEFAKT FONDU

Hartefakt fond je nezavisna regionalna fondacija sa sedištem u Beogradu, osnovana 2009. godine sa ciljem da podstiče, podržava i povezuje kreativne i progresivne snage koje doprinose demokratizaciji i realizaciji evropskih perspektiva Balkana. Fondacija je posvećena izgradnji otvorenih i slobodnih društava kroz kreativnu razmenu na važne društvene teme kao što su sloboda izražavanja, održiva regionalna saradnja, kao i jačanje kritičke svesti. Veliki deo aktivnosti, Hartefakt sprovodi u oblasti kulture i posebno pozorišta, koje se izdvojilo kao dominantno polje delovanja organizacije.

U protekle dve godine, fond je učestvovao u pozorišnim projektima među kojima su pozorišne produkcije, javna čitanja savremenih komada, izdanja knjiga drama, tribine posvećene stanju u kulturi i pozorištu, podrška projektima pojedinaca i umetničkih grupa...

Hartefakt fond se posebno angažuje na promociji i afirmaciji društveno odgovornih umetnika nove generacije u regionu. U tom smislu, važno je pomenuti regionalni konkurs za najbolji savremeni društveno angažovani tekst Hartefakt fonda, koji je, za dve godine postojanja, uspeo da privuče veliki broj autora iz regiona. Pored organizacije konkursa, fond svake godine producira pobedničku dramu sa konkursa i objavljuje zbirku sa najuspešnijim dramama u okviru edicije Hartefakt drama.

Na planu pozorišne produkcije, Hartefakt fond se trudi da podrži nove, hrabre, odgovorne umetnike i da promoviše nove modele saradnje između nezavisnih organizacija i zvaničnih kulturnih institucija. Partnerstvo sa Bitef teatrom je jedan od koraka u tom pravcu. Prvi zajednički projekat ove dve institucije je realizovan u maju 2011. godine. Radi se o dokumentarističkoj predstavi "Hipermezija" u režiji Selme Spahić, vodeće mlade sarajevske rediteljke. Predstava se bavi analizom prećutanog u procesu odrastanja generacija koje su stasavale na ovim prostorima devedesetih godina. U tom procesu, intimna istorija nužno postaje politička istorija, dajući predstavi atribut direktnog,

iskrenog bolnog preseka naše zajedničke bliske prošlosti. Predstava "Radnici umiru pevajući" samo je logičan nastavak ove saradnje. U budućnosti, Hartefakt fond za cilj ima izgradnju sopstvenog teatarskog prostora – pozorišta u Beogradu, koje bi bilo centar aktivnosti nove generacije umetnika iz čitavog regiona. Do 2015. godine, kada bi Hartefakt fond trebalo da otvori svoju pozorišnu zgradu, fondacija će nastaviti da producira predstave u saradnji sa vodećim regionalnim teatarskim institucijama.

O BITEF TEATRU - SEZONA 2011-2012: "GRANICE"

U novoj sezoni Bitef teatar nastavlja svoju dvostruku repertoarsku misiju – da razvija plesni teatar i unapređuje Beogradsku plesnu scenu, na prvom mestu kroz razvoj i produkcije Bitef dens kompanije, ali i kroz brojna gostovanja domaćih i stranih plesnih produkcija. Sa druge strane Bitef teatar će nastaviti da razvija i širi platformu novog, angažovanog dramskog stvaralaštva.

Naziv sezone nagoveštava istraživanje granica tela i telesnog izraza u plesnom teatru, kao i istraživanje onih političkih i geografskih granica, realnih i fiktivnih, granica koje nas sputavaju ili pak teraju da ih kroz umetnički izraz prevazilazimo i preispitujemo.

Tako nas ove sezone na sceni Bitef teatra očekuju plesne predstave Božanstvena komedija, Edvarda Kluga, Soneti, u koreografiji Aleksandra Ilića, Dunje Jocić i Lea Mujića, San letnje noći, Vilijama Šekspira u koreografiji Gaja Vajcmana i Roni Haver, kao i plesne predstave za decu Kapetan Džon Pipfoks u koreografiji Isidore Stanišić i Fe,no,me,no,lo,lo,gi,ja, Dalije Aćin.

Dramske produkcije u ovoj sezoni su Patriotik hipermarket, Minje Bogavac i Jetona Neziraja, Radnici umiru pevajući, Olge Dimitrijević, Daleko, Tamare Bosak, i Maja i ja i Maja, Milana Markovića.

Sezonu 2011-2012 u Bitef teatru obeležiće i vrlo značajna saradnja Bitef dens kompanije sa čuvenom Londonskom Random Dance kompanijom, koja počinje u decembru.

Olga Dimitrijević

RADNICI UMIRU PEVAJUĆI

REDITELJKA: ANĐELKA NIKOLIĆ

Hartefakt fond

Ivana Đaje 24/I, 11000 Beograd

+381 11 3443 668

info@heartefact.org

www.heartefact.org

Bitef teatar - scena/pozorište

Skver Mire Trailović br. 1, 11000

Beograd, Srbija

Telefon: +381 11 32 20 176

+381 11 32 20 608

bitef@bitef.rs / www.bitef.rs

Prijatelji Hartefakt fonda: Balkanski fond za demokratiju, Fondacija braće Rokfeler, Vlada Kraljevine Norveške.
Ovaj projekat je nastao u okviru platforme Lice ulice koju podržava Švajcarski kulturni program.

